Закон
за държавния дълг

(Приет от XXXIX Народно събрание на 17 септември 2002 г., обнародван в „Държавен вестник“, бр. 93 от 1 октомври 2002 г.; изм., бр. 34 от 2005 г.; изм., бр. 52 от 2007 г.; изм., бр. 23 от 2009 г.; изм., бр. 101 от 2010 г.; изм., бр. 99 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 103 от 2012 г.; изм. и доп., бр. 15 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 50 от 2015 г.; изм., бр. 43 от 2016 г.; доп., бр. 98 от 2016 г.)

Глава първа
Общи положения

Чл. 1. С този закон се уреждат редът за поемането на държавен дълг и за издаването на държавни гаранции, видовете дълг и агентството по държавния дълг.

Глава втора
Държавен дълг

Чл. 2. Всички финансови задължения, поети от името и за сметка на държавата при спазване изискванията на Конституцията, съставляват държавния дълг и представляват задължение на държавата.

Чл. 3. При преоценка на държавния дълг в левове задълженията, деноминирани в чуждестранна валута, се преизчисляват по курса на Българската народна банка към датата на преоценката.

Чл. 4. Поемането на държавен дълг се извършва чрез:

1. емисии на държавни ценни книжа;
2. договори за държавни заеми.

Чл. 5. (1) Държавен дълг може да се поема в следните случаи:

1. за финансиране на бюджетния дефицит;
2. за финансиране на инвестиционни проекти и специфични програми, когато са одобрени от Народното събрание;
3. за рефинансиране на държавния дълг в обращение на датата на падежа или преди тази дата;
4. за осигуряване на плащанията по изискуеми държавни гаранции;
5. за подкрепа на платежния баланс на страната;
6. (нова – ДВ, бр. 98 от 2016 г.) за финансиране на проекти чрез финансови инструменти по смисъла на чл. 2, т. 11 от Регламент 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за раз-

витие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета (ОВ, L 347/320 от 20 декември 2013 г.), от финансови посредници, избрани от „Фонд мениджър на финансови инструменти в България“ ЕАД въз основа на открита, прозрачна, пропорционална и недискриминационна процедура.

(2) Рефинансирането може да се ползва и за следните цели:

1. постигане на намаление в настоящата стойност на разходите по обслужването на държавния дълг;

2. удължаване на срока или преизчислената среднопретеглена срочност (модифицираната дюрация) на държавния дълг;

3. постигане на балансирано разпределение на плащанията по държавния дълг.

(3) Условията, на които трябва да отговарят инвестиционните проекти по ал. 1, т. 2, и редът за разглеждането им се определят от Министерския съвет.

Чл. 6. Държавният дълг може да бъде договарян, емитиран и изплащан в левове или в чуждестранна валута.

Чл. 7. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Глава трета

Лимит за дълга

(Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 8. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.).

Чл. 9. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 10. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 11. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Глава четвърта

Правомощия, свързани с държавния дълг

Чл. 12. (1) Министърът на финансите подписва от името на правителството договорите за държавни заеми въз основа на решение на Министерския съвет по реда на Закона за международните договори.

(2) Министърът на финансите емитира държавните ценни книжа.

(3) Министерският съвет може да възложи и на други държавни органи да участват в договарянето на държавни заеми заедно с министъра на финансите.

(4) (Нова – ДВ, бр. 98 от 2016 г.) Договорите за заеми по чл. 5, ал. 1, т. 6 се сключват от съответния министър въз основа на решение на Министерския съвет.

Чл. 13. Министърът на правосъдието изготвя юридическо становище за факта на ратифицирането, което служи като уведомление за кредиторите в слу-

чаите, когато договорите за държавни заеми или гаранционните споразумения са ратифицирани от Народното събрание.

Чл. 14. (1) Министърът на финансите може да предоставя средствата от заема на държавни органи, финансови институции и/или на други юридически лица съгласно условията на договора в случаите, когато договор за държавен заем предвижда целево финансиране.

(2) Държавните органи и финансовите институции по ал. 1 могат да предоставят средствата за финансиране на инвестиционни проекти или на други дейности на трети лица, отговарящи на изискванията на кредитора, като за целта се сключва споразумение с министъра на финансите. За тези средства третите лица предоставят обезпечение в размер, покриващ дължимите от тях главници и лихви.

Чл. 15. (1) Министърът на финансите изготвя годишен отчет за състоянието на държавния дълг.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.) Годишният отчет по ал. 1 се разглежда от Министерския съвет и се внася в Народното събрание заедно с отчета за изпълнението на държавния бюджет за съответната година.

Чл. 16. (1) (Изм. – ДВ, бр. 43 от 2016 г.) Министърът на финансите разработва стратегия за управление на държавния дълг за периода на съответната средносрочна бюджетна прогноза, която се одобрява от Министерския съвет.

(2) (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 17. Министърът на финансите може да извършва финансови сделки с цел намаляване на риска, свързан със структурата на държавния дълг.

Чл. 17а. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Министърът на финансите е компетентен орган по смисъла на чл. 32, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 236/2012 г. на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2012 г. относно късите продажби и някои аспекти на суапите за кредитно неизпълнение (ОВ, L 86/1 от 24 март 2012 г.), наричан по-нататък „Регламент (ЕС) № 236/2012“, по прилагането му по отношение на държавните ценни книжа и суапите за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа.

(2) Министърът на финансите може да издава задължителни указания във връзка с прилагането на Регламент (ЕС) № 236/2012 по отношение на държавните ценни книжа и суапите за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа. Указанията се публикуват на интернет страницата на Министерството на финансите.

(3) Министърът на финансите може да сключва споразумения за сътрудничество по прилагането на Регламент (ЕС) № 236/2012 с компетентни надзорни органи на Република България и другите държави членки.

Чл. 17б. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) При осъществяване на задълженията си по Регламент (ЕС) № 236/2012 по отношение на държавните ценни книжа и суапите за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа

министърът на финансите, както и определени от него длъжностни лица имат правомощията съгласно член 33 от Регламент (ЕС) № 236/2012.

(2) Длъжностните лица по ал. 1 извършват проверки на място и по документи въз основа на заповед на министъра на финансите за:

1. спазването на Регламент (ЕС) № 236/2012 по отношение на държавните ценни книжа и суапите за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа съгласно чл. 33 от него;

2. предотвратяване и установяване на нарушения на Регламент (ЕС) № 236/2012 по отношение на държавните ценни книжа и суапите за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа.

(3) Проверяваното лице е длъжно да осигури всички условия за нормалното протичане на проверката.

(4) При извършване на проверки на място длъжностните лица по ал. 1 са длъжни да се легитимират със служебна карта и заповедта по ал. 2. Заповедта не подлежи на обжалване.

(5) Проверяваното лице е длъжно да оказва съдействие на министъра на финансите и на длъжностните лица по ал. 1 при изпълнение на задълженията им.

(6) За резултатите от всяка извършена проверка на място се съставя констативен протокол в два екземпляра, който се подписва от длъжностните лица по ал. 1, извършили проверката, и се връчва срещу подпис на провереното лице.

Глава пета

Държавногарантиран дълг

Чл. 18. Държавногарантиран дълг са всички финансови задължения, за които Министерският съвет е издал гаранции от името и за сметка на държавата при спазване изискванията на Конституцията.

Чл. 19. (1) Министърът на финансите участва в преговорите за предоставяне на заем с държавна гаранция и подписва от името на правителството споразуменията за издаване на държавна гаранция или гаранционните писма въз основа на решение на Министерския съвет.

(2) Министерският съвет може да възложи и на други държавни органи да участват в договарянето на държавногарантирани заеми заедно с министъра на финансите.

Чл. 20. Предложения за промени в договора за заем или гаранционното споразумение, в случай на вече издадена държавна гаранция, се правят след предварително одобрение от министъра на финансите.

Чл. 21. (1) Получателите на държавногарантирани заеми ежемесечно до 15-о число предоставят информация на министъра на финансите за състоянието и движението по кредита.

(2) При необходимост министърът на финансите може да изисква допълнителна информация за държавногарантираните заеми от държавните органи, предложили издаването на гаранцията, които следва да я предоставят в 15-дневен срок от постъпване на искането.

Чл. 22. Условията, на които трябва да отговарят проектите, кандидатстващи за финансиране с държавна гаранция, и процедурите по издаване на държавни гаранции се определят от Министерския съвет.

Чл. 23. (1) Лихвите и погашенията по главницата по държавногарантирания дълг се заплащат от кредитополучателите.

(2) Плащане по държавна гаранция се дължи само в случаите, когато:

1. кредитополучателят не извърши частично или цялостно плащане по кредита в съответствие с условията по договора за заем;

2. кредиторът е предприел мерките и действията, предвидени в съответния договор за заем, за събиране от кредитополучателя на дължимите суми.

Чл. 24. В случаите по чл. 23, ал. 2, т. 1 кредитополучателят и кредиторът в тридневен срок уведомяват министъра на финансите.

Чл. 25. Когато изискванията на чл. 23, ал. 2, т. 2 не са предвидени в споразумението за издаване на държавна гаранция, министърът на финансите уточнява с кредитора мерките, които следва да бъдат предприети, когато се дължи плащане по държавна гаранция, както и сроковете, в които държавата следва да плати просрочената сума.

Чл. 26. От деня на извършване на плащане по държавна гаранция държавата встъпва в правата на кредитора по договора за заем до размера на извършеното плащане.

Чл. 27. (1) Кредитополучателят е длъжен да възстанови в пълен размер сумите, изплатени на кредитора по държавна гаранция, и направените разходи във връзка с плащането.

(2) Министърът на финансите предприема всички мерки съгласно действащото законодателство за възстановяване на сумите, изплатени по държавна гаранция.

Глава шеста

Дълг на Българската народна банка, дълг на общините и на социалноосигурителните фондове

Чл. 28. Дългът на Българската народна банка не е гарантиран от държавата и не представлява задължение на Министерския съвет освен в случаите, когато по съответния ред е издадена държавна гаранция.

Чл. 29. Българската народна банка може да поема дълг съгласно разпоредбите на Закона за Българската народна банка.

Чл. 30. Дългът на общините и на социалноосигурителните фондове не е гарантиран от държавата и не представлява задължение за правителството освен в случаите, когато по съответния ред е издадена държавна гаранция.

Глава седма

Частен дълг

Чл. 31. Всички финансови задължения, поети от местни лица, които не действат от името на държавата, общините, социалноосигурителните фондове или Българската народна банка, съставляват частен дълг.

Чл. 32. Частният дълг не е гарантиран от държавата и не представлява задължение на Министерския съвет, общините, социалноосигурителните фондове или на Българската народна банка освен в случаите, когато по съответния ред е издадена държавна гаранция.

Чл. 33. Българската народна банка регистрира и наблюдава финансовите задължения на местните лица към чуждестранни лица съгласно действащото законодателство.

Глава осма

Агент по държавния дълг

Чл. 34. (1) Българската народна банка при договорени с министъра на финансите условия действа като агент по държавния и държавногарантирания дълг.

(2) За изпълнение на функциите по ал. 1 Българската народна банка създава и поддържа системи за регистрация и обслужване на държавния и държавногарантирания дълг.

(3) Взаимоотношенията по ал. 1 се уреждат с договор за агентство, като Министерството на финансите заплаща комисиона за извършваните от банката агентски услуги.

Чл. 35. (1) (Предишен текст на чл. 35 – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) За изпълнение на агентските си функции Българската народна банка:

1. (изм. – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) изгражда и организира система за провеждане на аукциони и подписки за продажба на държавни ценни книжа, участниците в която се определят с наредбата по чл. 36, ал. 1;

2. (изм. – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) изгражда и организира система за регистриране на емисиите на държавни ценни книжа и обслужване на търговията с тях и води регистри на участниците в системата, които могат да бъдат първични дилъри, поддепозитари на държавни ценни книжа и други лица, одобрени от министъра на финансите и от управителя на Българската народна банка по реда на наредбата по чл. 36, ал. 1, и създава условия за развитието на вторичния пазар;

3. (нова – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г., изм. – ДВ, бр. 23 от 2009 г., в сила от 1 ноември 2009 г.) изгражда и организира система за сетълмент на държавни ценни книжа, в която участват трима или повече членове, които могат да бъдат първични дилъри, поддепозитари на държавни ценни книжа и други лица, определени от министъра на финансите и от управителя на Българската народна банка по реда на наредбата по чл. 36, ал. 1, с общи правила, гарантиращи изпълнението на задълженията, свързани с участието в системата на основата на споразумение;

4. (предишна т. 3, изм. – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) съвместно с Министерството на финансите може да извършва подбор на първични дилъри и на други участници на пазара на държавни ценни книжа, както и да предприема мерки за въздействие спрямо тях при нарушения – въз основа на критерии и правила, утвърдени от министъра на финансите и управителя на Българската народна банка;

5. (предишна т. 4 – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) предоставя информация за финансовото състояние на първичните дилъри на държавни ценни книжа;

6. (предишна т. 5 – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) изпълнява други съвместно договорени дейности.

(2) (Нова – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) Българската народна банка води индивидуални сметки, отчитащи притежаваните от всеки участник държавни ценни книжа, както и общи сметки за притежаваните от клиенти на участниците държавни ценни книжа. Българската народна банка издава по искане на участниците извлечение от регистрите, което отразява размера и движението на притежаваните от тях и общо от техни клиенти държавни ценни книжа.

(3) (Нова – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г., предишна ал. 2, изм. – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г., изм. и доп. – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) Поддепозитари на държавни ценни книжа, емитирани на вътрешния пазар, могат да бъдат банки и клонове на чуждестранни банки, действащи на територията на Република България, чийто лиценз включва дейностите по чл. 2, ал. 2, т. 4 и 9 от Закона за кредитните институции, както и институции, получили разрешение в съответната държава членка за извършване на дейност като централен депозитар.

(4) (Нова – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) Поддепозитарите на държавни ценни книжа водят системи за регистрация на държавните ценни книжа, притежавани от клиенти на поддепозитарите и от клиенти на участници в системата по ал. 1, т. 2, които не са поддепозитари, както и индивидуални сметки, отчитащи притежаваните държавни ценни книжа от тези клиенти.

(5) (Нова – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) За удостоверяване на притежаваните държавни ценни книжа поддепозитарите на държавни

ценни книжа издават поименни сертификати на физически лица, а при поискване – извлечение от водените по ал. 4 сметки на юридически лица.

(6) (Нова – ДВ, бр. 50 от 2015 г.) При прекратяване от Българската народна банка на участието на участник в системите по ал. 1, т. 2 и 3 Българската народна банка служебно прехвърля притежаваните от този участник и общо от негови клиенти държавни ценни книжа при друг участник – поддепозитар на държавни ценни книжа, по ред и начин, определени в наредбата по чл. 36, ал. 1.

Чл. 35а. (Нов – ДВ, бр. 23 от 2009 г., в сила от 1 ноември 2009 г., изм. – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) Правилата на глава пета „а“ от Закона за платежните услуги и платежните системи се прилагат съответно към системата за сетълмент на държавни ценни книжа, водена от Българската народна банка.

Чл. 36. (1) (Доп. – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.; доп. – ДВ, бр. 50 от 2015 г.) Министърът на финансите и Българската народна банка издават наредба за реда и условията за придобиване, регистриране, изплащане и търговия с държавни ценни книжа, с изключение на търговията на регулирани пазари на финансови инструменти и на многостранни системи за търговия. С наредбата по изречение първо се определят и допълнителните условия и редът за учредяване на особен залог по Закона за особените залози върху държавни ценни книжа, включително на особения залог по чл. 152, ал. 2 от Закона за публичните финанси.

(2) (Доп. – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) Министърът на финансите съвместно с Българската народна банка регулират пазара на държавни ценни книжа и издават наредба за контрол върху сделките с тях, с изключение на тези, извършвани на регулирани пазари на финансови инструменти и на многостранни системи за търговия.

(3) (Нова – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г., изм. – ДВ, бр. 101 от 2010 г., в сила от 30 юни 2011 г.) Българската народна банка издава наредба за сетълмент на държавни ценни книжа, която урежда воденето на сметки за държавни ценни книжа в Българската народна банка и в лицата по чл. 35, ал. 3.

(4) (Предишна ал. 3, изм. – ДВ, бр. 52 от 2007 г., в сила от 1 ноември 2007 г.) Наредбите по ал. 1, 2 и 3 се обнародват в „Държавен вестник“.

Чл. 37. Министърът на финансите може да сключва договор за агентство и с други местни или чуждестранни лица.

Глава девета

Информация за дълга

Чл. 38. (1) Министерството на финансите поддържа официалния регистър на държавния и държавногарантирания дълг.

(2) (В сила от 3 април 2002 г., изм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1 януари 2014 г., отм. – ДВ, бр. 43 от 2016 г.)

Чл. 39. (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2005 г.; отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 40. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Глава десета

Принудителни административни мерки и административнонаказателна отговорност

(Загл. изм. – ДВ, бр. 103 от 2012 г.)

Чл. 40а. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) Когато установи, че задължени лица, техни служители, лица, които по договор изпълняват ръководни функции или сключват сделки за сметка на тези лица, са извършили или извършват дейност в нарушение на Регламент (ЕС) № 236/2012, на задължителните указания на министъра на финансите, както и когато се възпрепятства упражняването на правомощията на министъра на финансите съгласно Регламент (ЕС) № 236/2012, министърът на финансите може да:

1. предприеме мярката по член 33, параграф 2, буква „д“ от Регламент (ЕС) № 236/2012 или да задължи лицата да предприемат конкретни мерки, необходими за предотвратяване и отстраняване на нарушенията и на вредните последици от тях, в определен от него срок;

2. поиска от Комисията за финансов надзор или от друг компетентен надзорен орган от държава членка спиране на търговията с държавни ценни книжа или суапи за кредитно неизпълнение върху държавни ценни книжа или отстраняването им от търговия на регулиран пазар или на друга организирана система за търговия;

3. поиска от органи на съдебната власт налагането на запор или възбрана съгласно член 33, параграф 2, буква „е“ от Регламент (ЕС) № 236/2012.

Чл. 40б. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Прилагането на принудителна административна мярка се извършва с мотивирана заповед на министъра на финансите.

(2) В заповедта по ал. 1 се определят видът на принудителната административна мярка и начинът на прилагането ѝ.

(3) Заповедта по ал. 1 се връчва на заинтересованото лице по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(4) Заповедта по ал. 1 може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(5) Обжалването на заповедта по ал. 1 не спира изпълнението ѝ.

Чл. 40в. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Който извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 7, параграф 1, чл. 8 и 9 от Регламент (ЕС) № 236/2012, се наказва с глоба в размер от 5000 до 20 000 лв., а при повторно нарушение – от 10 000 до 40 000 лв.

(2) За нарушения по ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 10 000 до 40 000 лв., а при повторно нарушение – от 20 000 до 80 000 лв.

Чл. 40г. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Който извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 13, параграф 1, чл. 14, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 236/2012, се наказва с глоба от 5000 до 50 000 лв., а при повторно нарушение – от 10 000 до 100 000 лв.

(2) За нарушения по ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 10 000 до 100 000 лв., а при повторно нарушение – от 20 000 до 200 000 лв.

Чл. 40д. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Който не изпълни заповед на министъра на финансите за прилагане на принудителна административна мярка по:

1. член 40а, ал. 1 – се наказва с глоба в размер от 5000 до 20 000 лв., а при повторно нарушение – от 10 000 до 40 000 лв.;

2. членове 19, 20 и 21 от Регламент (ЕС) № 236/2012 – се наказва с глоба в размер от 10 000 до 100 000 лв., а при повторно нарушение – от 20 000 до 200 000 лв.

(2) За нарушения по ал. 1, т. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 10 000 до 50 000 лв., а при повторно нарушение – от 20 000 до 200 000 лв.

(3) За нарушения по ал. 1, т. 2 на юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 20 000 до 200 000 лв., а при повторно нарушение – от 40 000 до 400 000 лв.

Чл. 40е. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) (1) Получените средства в нарушение на Регламент (ЕС) № 236/2012 се отнемат в полза на държавата съгласно чл. 33, параграф 2, буква „е“ от Регламент (ЕС) № 236/2012.

(2) Когато с наказателно постановление, с акт на орган на съдебна власт или с друг акт е постановено отнемане в полза на държавата на парични средства, актовете се изпращат за изпълнение на Националната агенция за приходите в 7-дневен срок от влизането им в сила.

Чл. 41. (1) За неизпълнение на задълженията по чл. 21, ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция от 5000 до 10 000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 500 до 2000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция от 10 000 до 15 000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 1000 до 3000 лв.

Чл. 42. (1) За неизпълнение на задълженията по чл. 21, ал. 2 на юридическите лица се налага имуществена санкция от 1000 до 5000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 500 до 2000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция от 2000 до 10 000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 1000 до 2000 лв.

Чл. 43. (1) За неизпълнение на задълженията по чл. 24 на кредитополучателя се налага имуществена санкция от 5000 до 10 000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 500 до 2000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 на юридическите лица се налага имуществена санкция от 10 000 до 15 000 лв., а длъжностното лице, отговорно за предоставяне на информацията, се наказва с глоба от 1000 до 3000 лв.

Чл. 44. (Отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

Чл. 45. (1) Актовете за констатиране на нарушенията се съставят от определени от министъра на финансите длъжностни лица, а наказателните постановления се издават от министъра на финансите.

(2) Съставянето на актовете, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

Допълнителни разпоредби

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Рефинансиране“ е емитирането на държавен дълг, средствата от който се използват за частично или пълно изплащане на друг държавен дълг.

2. „Емисия на дълг“ е поемането на финансови задължения от определените в закона субекти.

3. (изм. – ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1 януари 2012 г.) „Издаване на държавна гаранция“ е:

а) сключването на гаранционно споразумение към кредитни споразумения;

б) поемането на гаранционни задължения в кредитните споразумения;

в) издаването на гаранционно писмо във връзка с кредитни споразумения;

г) поемането на гаранционни задължения при емисия на ценни книжа.

Държавната гаранция се издава от името на държавата.

4. „Социалноосигурителни фондове“ са фондовете на държавното обществено осигуряване, Учителският пенсионен фонд и Националната здравноосигурителна каса.

5. (отм. – ДВ, бр. 15 от 2013 г.)

6. (нова – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) „Държава членка“ е всяка държава – членка на Европейския съюз, както и друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

§ 1а. (Нов – ДВ, бр. 103 от 2012 г.) С този закон се създават условия за прилагането на Регламент (ЕС) № 236/2012 г. на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2012 г. относно късите продажби и някои аспекти на суапите за кредитно неизпълнение (ОВ, L 86/1 от 24 март 2012 г.).

Преходни и заключителни разпоредби

§ 2. В § 16 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за публичното предлагане на ценни книжа (обн., ДВ, бр. 114 от 1999 г.; изм., бр. 63 и 92 от 2000 г., бр. 28 и 61 от 2002 г.) ал. 3 се отменя.

§ 3. В едномесечен срок от влизането в сила на закона министърът на финансите и Българската народна банка издават наредбите по чл. 36.

§ 4. В двумесечен срок от влизането в сила на закона общините и социалноосигурителните фондове са длъжни да информират Министерството на финансите за дълга в обращение или за вече издадените гаранции.

§ 5. В тримесечен срок от влизането в сила на закона Министерският съвет приема актовете по чл. 5, ал. 3 и по чл. 22.

§ 6. Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 влиза в сила шест месеца след обнародването на закона в „Държавен вестник“.

§ 7. В чл. 11 от Закона за общинските бюджети (обн., ДВ, бр. 33 от 1998 г.; изм., бр. 69 от 1999 г., бр. 9 от 2001 г. – Решение № 2 на Конституционния съд от 2001 г.; изм., бр. 56 от 2002 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 4:

„(4) Заедно с предложението по ал. 3 кметът на общината представя в Министерството на финансите и предложение за намеренията на общината за поемане на общински дълг за финансиране на бюджетен дефицит по реда на чл. 10.“

2. Досегашните ал. 4, 5, 6 и 7 стават съответно ал. 5, 6, 7 и 8.

§ 8. Изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет.

Законът е приет от XXXIX Народно събрание на 17 септември 2002 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Релевантни актове от европейското законодателство

РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 236/2012 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 март 2012 година относно късите продажби и някои аспекти на суапите за кредитно неизпълнение (консолидирана версия)